
TOTUUS TAPPIOSTAMME RINTAMALLA

Alempana julkaisemme otteita kahdesta asiakirjaluontoisesta artikkelista sotajoukkojemme heinäkuun tappion syistä rintamalla.

Kumpikin artikkeli, sekä Arseni Meritshin artikkeli (sanomalehdessä „Dielo Naroda“) että V. Borisovin artikkeli (sanomalehdessä „Novoje Vremja“⁷¹), pyrkii tutkimaan puolueettomasti heinäkuun tappiota jättäen syrjään halpamaisten ihmisten arvottomat syytökset, joita lasketaan liikkeelle bolshevikkeja vastaan.

Se tekee heidän tunnustuksensa ja lausuntonsa sitä arvokkaammiksi.

A. Meritshin artikkelissa puhutaan etupäässä tappioon syyllisistä. Syyllisiä ovat kuulemma „entiset poliisit ja santarmit“ ja ennen kaikkea joidenkin „jonkinlaiset autot“, jotka Tarnopolia ja Tshernovitsyā puolustaneen armeijan keskuudessa kiertäessään antoivat sotilaille perääntymiskäskyn. Mitä autoja ne olivat ja miten päälliköt saattoivat sallia tuon ilmeisen provokation tapahtua, — siitä kirjoittaja valitettavasti vaikenee. Mutta hän puhuu selvästi ja suoraan „provosoidusta perääntymisestä“, „kavalluksesta, joka pan-

tiin toimeen ennakolta harkitun, laskelmiin perustuvan suunnitelman pohjalla“, ja siitä, että tutkimukset ovat käynnissä ja pian „salaisuus tulee julki“.

Entä bolshevikit? Entä „bolshevismien petos“?

Siitä ei A. Meritshin artikkelissa ole riviäkään, ei sanaakaan!

Vieläkin mielenkiintoisempi on V. Borisovin artikkeli „Novoje Vremjassa“. Se ei puhu niin paljon tappioon syyllisistä kuin tappion syistä.

Se sanoo suoraan, että se „vapauttaa bolshevismien sitä vastaan esitetystä ylimalkaisesta syytöksestä tappioomme“, että kysymys ei ole bolshevismista, vaan „syvämmistä syistä“, jotka on otettava selvälle ja poistettava. Mutta mitä ovat nuo syyt? Niitä on ennen kaikkea hyökkäystaktiikan kelpaamattomuus meille, kun „kenraalimme ovat kypsymättömiä“, kun sotajoukkojemme „aseistus“ on heikko ja kun sotilaat ovat järjestymättömiä. Sitten se, että asioihin puuttuivat „harrastelevat“ (kokemattomat) ainekset, jotka kesäkuussa vaativat hyökkäystä ja saivat ajetuksi vaatimuksensa lävitse. Lopuksi hallituksen liian suuri valmeus täyttää liittolaisten neuvot hyökkäyksen välttämättömyydestä välittämättä rintamalla vallinneesta todellisesta tilanteesta.

Lyhyemmin sanoen: „meidän“ yleinen valmistautumattomuutemme hyökkäykseen, minkä vuoksi tuo hyökkäys muuttui veriseksi seikkailuksi.

Siis tulee vahvistetuksi todeksi kaikki se, josta bolshevikit ja „Pravda“ monesti varoittivat ja josta heitä parjasi jokainen, joka vain viitsi.

Näin puhuvat nyt ne, jotka vielä eilen syyttivät meitä tappiosta rintamalla.

Me olemme kaukana siitä, että rauhoittuisimme „Novoje Vremjan“ strategisten ja muiden paljastusten sekä näkökantojen johdosta sen pitäessä nyt tarpeellisena „vapauttaa bolshevikit heitä vastaan esitetystä ylimalkaisesta syytöksestä tappioomme“.

Me olemme kaukana myöskin siitä, että pitäisimme A. Meritshin tiedonantoja tyhjentävinä.

Mutta me emme voi olla panematta merkille, että kun ministerien sanomalehti „Dielo Naroda“ ei katso enää mahdolliseksi vaieta todellisista tappioon syyllisistä, kun vieläpä (vieläpä!) suvorinilainen „Novoje Vremjakin“, joka vielä eilen syytti bolshevikkeja tappiosta, pitää tänään tarpeellisena „vapauttaa bolshevikit“ tuosta syytöksestä, niin se puhuu siitä, että naskalia ei voi piiloittaa säkkiin, että liian voimakkaasti pistää silmään totuus tappiosta, jotta siitä voitaisiin vaieta, että totuus tappioon syyllisistä, jonka sotilaat itse ovat tuoneet päivänvaloon, on juuri läimähtämässä päin syyttäjien kasvoja, että edelleen vaikeneminen merkitsee onnettomuuden vetämistä niskaansa...

„Novoje Vremjan“ herrojen kaltaisten vallankumouksen vihollisten kokoonkylhäämä ja „Dielo Narodan“ herrojen kaltaisten vallankumouksen „ystävien“ kannattama syytös bolshevikkeja vastaan, että he ovat syyppäitä tappioon, on ilmeisesti mennyt myttyyn **peruuttamattomasti**.

Sen vuoksi, ja vain sen vuoksi, nuo herrat ovat nyt päättäneet ryhtyä puhumaan todellisista tappioon syyllisistä.

Eikö totta: nuo herrat muistuttavat hyvin paljon niitä järkeviä rottia, jotka ensimmäisinä hyppäävät pois tuohon tuomitusta laivasta...

Minkälaisia johtopäätöksiä tästä seuraa?

Meille puhutaan rintamatappio-asian tutkimisesta, ja lisäksi vakuutellaan, että pian „salaisuus tulee julki“. Mutta mikä takaa sen, ettei tutkimuksen tuloksia paineta villaisella, että tutkimus toimitetaan objektiivisesti, että syylliset saavat ansaitsemansa rangaistuksen?

Sen vuoksi meidän ensimmäinen ehdotuksemme kuuluu: **on saatava aikaan itse sotilaiden edustajain osanotto tutkimusvaliokuntaan.**

Vain sellainen osanotto voi taata „provosoituun perääntymiseen“ syyllisten todellisen paljastamisen!

Sellainen on ensimmäinen johtopäätös.

Meille puhutaan tappion syistä ja kehoitetaan olemaan toistamatta vanhoja „virheitä“. Mutta mitä takeita on siitä, että „virheet“ ovat todella virheitä eivätkä „ennakolta harkittu suunnitelma“? Kuka voi mennä takuuseen siitä, että sen jälkeen, kun „provosoi-tiin“ Tarnopolin luovutus, ei „provosoida“ vielä Riian ja Pietarin luovutusta siinä tarkoituksessa, että kun vallankumouksen arvovalta on murrettu, niin sitten sen raunioille pystytetään vihattu vanha järjestelmä?

Sen vuoksi meidän toinen ehdotuksemme kuuluu: **on järjestettävä itsensä sotilaiden edustajain kont-
rolli päällikköjensä tekoihin nähden ja poistettava
viipymättä kaikki epäilyttävät.**

Vain sellainen kontrolli voi suojata vallankumouk-
sen rikollisilta provokatioilta laajassa mitassa.

Sellainen on toinen johtopäätös.